

[Koefoed.]

paa Landet, og hæver Arbejdsløshedsunderstøttelse — jeg skal villigt indrømme og anerkende, at en stor Part, en meget stor Part, af denne Understøttelse betaales af Arbejderne selv —, maa der være noget galt, og man fristes til at spørge: Er den Kontrol, der udøves, effektiv nok?

Den ærede radikale Ordfører, Hr. Steen, var ogsaa inde paa, at der var visse Mangler ved Lovgivningen paa dette Omraade, og at disse burde rettes. Jeg skal tillade mig at foreslaa, at der etableres en mere direkte Forbindelse mellem Kontrolstederne og Kommunalbestyrelserne, saadan at der for hver Uge fra Kontrolstederne sendes en Indberetning til Kommunalbestyrelserne om, hvem i Kommunen der er ledige. I de store Byer og de allerstørste Kommuner er dette maaske uoverkommeligt og maaske heller ikke nødvendigt, men i de mindre Kommuner, hvor Kommunalbestyrelserne kender baade dem, der er ledige, og dem, der mangler og har Brug for Arbejdskraft, vilde dette sikkert virke gavnligt og medføre, at der ikke kunde rettes Kritik for Misbrug af Bestemmelserne om Arbejdsløshedshjælp, hvad man nu saa tit hører Tale om. Sker der Misbrug, siges der, skal man fremføre de paagældende Tilfælde, for at Sagen kan blive taget op til Undersøgelse, men der viges tilbage for dette at staa som Angiver af det enkelte Tilfælde, hvor der maaske er Tale om en Nabo eller en anden, man kender; Angiverens Rolle er ikke behagelig at spille. Nej, saa maa man hellere, hvis det er muligt, søge at faa Forholdene lagt til Rette, saaledes at Misbrug kan undgaas og Angiveri gøres unødvendigt.

Nu vil jeg indskyde den Bemærkning, at personlig har jeg ikke noget at beklage mig over med Hensyn til Mangel paa Arbejdskraft. Til Dato har jeg haft de Medhjælpere, jeg har haft Brug for, og jeg skal ogsaa tilføje, at jeg har altid haft gode Medhjælpere. Men det er ikke morsomt, naar det gaar, som jeg kender mange Eksempler paa, at en Familie i en Landbrugsbedrift maa arbejde haardt, langt ud over almindelig Arbejdstid, og samtidig være klar over, at mange gaar ledige. Det er baade moralsk ødelæggende for dem, der gaar ledige, og ogsaa paa anden Maade irriterende og tungt for dem, som staa og mangler den nødvendige Arbejdskraft, og samfundsmæssigt set er det ogsaa forkasteligt at opretholde en understøttet Arbejdsløshed, samtidig med at nyttigt og nødvendigt Arbejde ikke kan blive udført, fordi der ikke kan faas den fornødne Arbejdskraft, eller, hvad man

ogsaa ser i adskillige Tilfælde, det nødvendige Arbejde maa udføres ved en unaturlig, overdreven Arbejdsydelse af nogle faa; dette kan i det lange Løb ikke udholdes. Naar Forholdene er saadan, maa man søge at ændre disse Forhold.

Hvor mange ledige Pladser der er, ved man vel ikke endnu, men det skal nok vise sig at være mange. I to Kommuner, som jeg kender, var det opgivne Tal paa manglende Arbejdskraft tilsammen ca. 100 mandlige og kvindelige Medhjælpere. Om dette kan betragtes som et Gennemsnit, tør jeg ikke sige, men det giver i hvert Fald et Vidnesbyrd om den Betragtningens Rigtighed, at Forholdene er uholdbare, som de er nu, og det vilde i alle Tilfælde aflaste Arbejdsløsheden væsentligt, om disse Pladser blev besat. Naar jeg nævner disse 100 ledige Pladser, er det paa Grundlag af en Beregning fra Sommertiden; om der er saa mange ledige nu, er vist tvivlsomt, men det var altsaa paa det Grundlag, denne Optælling blev foretaget.

Der klages fra mange Sider over Socialreformens forskellige Skavanker, og det maa indrømmes, at ogsaa her kan der være noget at rette. Naar man ser paa de Tal, der foreligger i Socialministeriets Besvarelse af Folketingets Forespørgsel angaaende de sociale Udgifter, ser det ud til, at Tendensen gaar i Retning af, at de mindre Kommuner maa betale en stor Del af den Refusion, der skal ydes til Refusionsforbundet. For adskillige Kommuner Vedkommende gælder det, at de har holdt godt Hus i deres Forvaltning og i det hele taget har søgt at skaffe Arbejde til dem, som bor i Kommunen, men de maa, naar de ingen Arbejdsløshedshjælp har ydet, fordi de har benyttet en stor Del af deres Midler til at sætte Arbejder i Gang, svare en større Part i Refusion, og man hører tit Udtalelser om, at herved borttages baade Lysten til og Interessen for at sørge for at holde Udgifterne nede og skaffe Arbejde til Kommunens Folk, eftersom Kommunerne jo straffes med at skulle betale de store Merudgifter, der flyder af den Refusionsordning, vi nu har faaet. Det svækker Interessen for en økonomisk og fornuftig Husholdning, som jo dog maa være Formaålet, og naar disse og lignende Bestemmelser bliver yderligere udformet og sat i Værk, vil det snart, kan man godt sige, gaa ud over det kommunale Selvstyre.

Der er snart ikke mange Steder, hvor Kommunalbestyrelserne økonomisk set har ret megen Selvbestemmelsesret. Jo mere der bestemmes fra den højere Administra-